

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Коваль Дмитро Олександрович, народився _____ в родині інженерів у _____ Батьки: Батько, Коваль Олександр Васильович _____ народження (приватний підприємець), мати, Коваль Галина Арнольдівна _____ (державний службовець).

Із вересня 1994 року по липень 2005 року навчався у Хмельницькому ліцеї № 17, де отримав атестат з відзнакою про повну середню освіту.

Після закінчення школи у 2005 році вступив на навчання у Національний університет «Одеська юридична академія», який закінчив у липні 2010 року, отримавши диплом магістра права з відзнакою.

Із вересня 2010 року по серпень 2018 року працював асистентом, а потім доцентом кафедри міжнародного права Національного університету «Одеська юридична академія». У 2014 році захистив дисертацію кандидата юридичних наук з міжнародного права на тему «Міжнародно-правовий захист культурних цінностей у зв'язку зі збройним конфліктом». Із жовтня 2018 року по сьогоднішній день працюю доцентом кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Києво-Могилянська академія».

В 2019-2020 роках був запрошеним дослідником в Стенфордському університеті за програмою Fulbright.

З 2021 до 2025 року брав участь в роботі Комітету з захисту культурних цінностей за Другим протоколом до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року у складі делегації України. У 2022 році як член правління громадської організації Центр громадянських свобод отримав Нобелівську премію миру. Протягом 2022-2023 років надавав консультаційні послуги ЮНЕСКО з питань захисту культурних цінностей у разі збройного конфлікту. У 2023 році отримав вчене звання доцента кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Києво-Могилянська академія». З цього ж року входить до складу Міжнародної ради експертів при Офісі Генерального прокурора України

Відомості про сімейний стан і склад родини: Одружений. Дружина — Письменна Вікторія Олександрівна _____, працює головним юридичним радником Elementum Energy.

Паспортні дані: серія _____

Проживаю разом із дружиною за адресою _____

1 квітня 2024 року

Коваль Д.О.

Мотиваційний лист

Цей лист покликаний пояснити мою мотивацію взяти участь в конкурсі із добору кандидата для висунення від України на обрання суддею Міжнародного кримінального суду. У ньому я спробую поєднати свої міркування щодо важливості для України бути представленою у Суді власним суддею та саморефлексії щодо природи саме моєї амбіції боротися за цю посаду.

Пошук Україною власної міжнародно-правової та дипломатичної ідентичності загострився в 2014 році і лиш додатково актуалізувався після початку відкритої агресії Росії проти України у 2022 році. Ця ідентичність мала будуватися на експертному долученні України до обговорення викликів міжнародному правопорядку з голосом, що відрізнявся б від інших держав і який транслював б унікальний пост-колоніальний досвід України. В деяких областях це почало вдаватися. Україна почала розбудовувати агентськість принаймні в таких сферах як продовольча безпека, довкільне міжнародне право, відповідальність за масові звірства, міжнародна відповідальність за порушення міжнародного права, захист культурної спадщини тощо.

Створення нового дипломатичного та міжнародно-правового профілю України забезпечується роботою на багатьох рівнях: офіційної дипломатії, дипломатії культурної, експертної, академічної тощо. Ці сфери підсилюють одна одну та комунікують. Саме такий формат дозволяє досягати змін в позиціонуванні України в середньо та довгостроковій перспективах.

Впевненість у важливості просування образу України як проактивного міжнародного гравця була одним із ключових драйверів моєї кар'єри останніх років. Так, я намагався будувати свою академічну та професійну діяльність з огляду на те, як конкретні кроки можуть підвищити експертний авторитет України і промовляти до аудиторій поза межами тих, які пропонували наративам з України умовну теплу ванну.

В силу того, що протягом останніх років я поєднував позиції доцента, а згодом завідувача кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Києво-Могилянська академія» та юридичного директора, а згодом виконавчого директора громадської організації Truth Hounds, моя міжнародно-правова активність розгорталася навколо цих двох афіліацій. Так, в академічній площині для мене було важливо говорити про Україну мовою, яка поєднувала знання теорії та практики міжнародного права з поінформованістю про виклики для міжнародного права в центрі яких опинилася Україна. Проявом цього була, наприклад, написана в співавторстві з колегами з Національного університету «Києво-Могилянська академія» стаття щодо злочину геноциду в Україні, колективна монографія щодо міжнародно-правової рамки притягнення до відповідальності за участь у спонсоровані та отриманні доходів від війни, експертних коментарях до Офісу

Прокурора Міжнародного кримінального суду щодо політики притягнення до міжнародної кримінальної відповідальності за злочини проти довкілля тощо.

Окрім згаданих вище публікацій, іншим форматом, який я використовував для утвердження окремишого та експертного реноме української науки міжнародного права, були міжнародні конференції. Звісно, конференції з міжнародного права не могли оминати традиційні академічні центри як то Брюссель, Женева, Цюріх, Гаагу, Нью-Йорк, Кембридж (США), Стенфорд, Берлін тощо. Але я намагався з особливою увагою відгукуватися на запити щодо виступів, презентацій та започаткування спільних академічних проєктів з країн Латинської Америки, Африки та Азії. Так, за останні роки я виступав в цілому ряді університетів та дослідницьких центрів, які мало знали про українське бачення міжнародного права, втім були зацікавлені його почути, адже й самі мали цілком відмінне від західного світу уявлення про міжнародно-правову матерію. Як наслідок, мені вдалося побувати чи виступити онлайн в добрій десятці країн: від Японії до Колумбії, Аргентини, Бразилії та Еквадору. Від ПАР до Кенії, Мексики та Індонезії. Навіть протягом часу, відведеного на розгляд анкет учасників добору кандидата для висунення від України на обрання суддею Міжнародного кримінального суду я буду брати участь у академічних заходах, що стосуватимуться України чи міжнародного права, в Кореї, Сінгапурі та на Філіппінах.

Об'єднуючим для всіх цих заходів є бажання не лише говорити про українське бачення міжнародного права та виклики, з якими воно стикається, але й слухати. Слухати про підходи країн першого, другого та третього світу до композиції галузей та інститутів міжнародного права, вшитих в нього положень, що створюють нерівні можливості для різних держав, про вади та переваги існуючих інституцій, що застосовують міжнародне право тощо. Такий підхід дозволяв мені не просто озвучувати заздалегідь заготовлені тези, але й органічно вплітати їх в зрозумілі для дуже різних аудиторій ланцюжки аргументів, які, у такому вигляді, могли бути сповна почуті та знаходили підтримку.

Окрім академічного треку, схожу мету у вигляді долучення до розбудови української міжнародно-правової суб'єктності я переслідував й очолюючи Truth Hounds. За останні роки організація стала провідним голосом, принаймні у регіоні, у питанні боротьби з безкарністю за масові звірства. Вона активно долучалася до міжнародних дебатів про переслідування за міжнародні злочини проти довкілля, про відповідальність бізнесу за співучасть у міжнародних злочинах, про переслідування за злочин агресії і порушення права на життя через розв'язання агресивної війни тощо. Усі ці питання, хоч і актуальні для України, проєктувалися на ширшу міжнародно-правову реальність, де бенефіціарами від креативних рішень, яких шукала моя команда, мали виступати найрізноманітніші країни уражені збройними конфліктами. Такий підхід був нашою свідомою інвестицією в актуалізацію української експертизи, особливо в сфері міжнародного кримінального та гуманітарного права. Він також дозволяв спозиціонувати українську неурядову організацію

як одного з ключових гравців в просуванні прогресивного розвитку міжнародного права відразу в кількох нішах.

Все вищесказане для мене безпосередньо перетинається з ключовою темою цього листа – поясненням мотивації брати участь в доборі кандидата для висунення від України на обрання суддею Міжнародного кримінального суду. Кандидат від України отримає унікальну площадку для подальшого просування українського погляду на міжнародне право в одній з найавторитетніших міжнародних судових інституцій. Зрозуміло, що суддя від України не буде і не має бути агентом держави. Але він чи вона точно нестимуть досвід спостереження за міжнародним правом з перспективи суспільства, яке знає ціну порушенню міжнародного правопорядку і на додачу до загального розуміння міжнародно-правових процесів, має й своє унікальне – пов'язане з колоніальним минулим, відсічню неоімперіалістичним амбіціям так званої великої держави, історією перебування в орбіті соціалістичних держав і пізнішою роботою з реконфігурації свого міжнародного позиціонування.

Мені здається вкрай важливим, щоб представник чи представниця від України були здатні не лише випромінювати згаданий вище досвід, але й мали достатньо здатності чути альтернативні підходи, взаємодіяти з ними та знаходити за можливості універсальні рецепти відповідей на одвічні питання захисту прав людини через інструменти правосуддя у справах про міжнародні злочини.

З бажанням втілити на практиці викладене у попередніх абзацах і пов'язана моя участь у відборі.

Щиро,

Дмитро Коваль

